

Zsoltárok 126.

Zarándok zsoltár, tizenöt zsoltárból álló gyűjtemény (120-134. zsoltár) egyike. Károli fordítás régies szavával: grádicsok – lépcsők éneke.

Izrael fiai akkor énekelték ezeket, amikor különböző helyekről, nagyon messziről is mentek Jeruzsálembe, a Sion hegyére, a templomhegyre, hogy találkozzanak Istennel egy nagy ünnep alkalmával, imádkozzanak, áldozatot mutassanak be. Tizenöt pihenő volt az oda felvezető úton. Minden pihenőn egy ilyet elmondtak.

Ez a 126. zsoltár a hetedik a tizenöt itteni zarándokének sorában. Mondhatjuk: félúton járnak a zarándokok.

Számomra nagyon szemléletesé tette ezt a zsoltárt az az útszakasz, melyet mióta a Clementis utcából elköltöztünk már sokszor megjártam, van, hogy napjában többször is. Bár, nyilván egy napon sem lehet említeni a jeruzsálemi templomhoz vezető úttal.

A Nefelejcs utcáról a Kőhegyre induló lépcsősorról van szó, melynek első 30 lépcsőjénél van egy köralakú pihenő, majd további lépcsők következnek, nemsoká elágazás, felfelé a Kőhegyre, illetve előre, szintén emelkedően a Víztorony utcába, ahol lakhatunk most. A már emlegetett kör alakú pihenő az én lépcsős útszakaszomon nagyjából félúton van. Meg lehet állni, ha szükséges, kicsit szusszanni, ugyanakkor már onnan szép kilátás van egyik oldalon a hegyoldal felé, de különösen visszafelé messze szállhat a tekintet, egészen Őrmező, a repülőtér, Kamaraerdő irányába. Aztán szembe fordulunk a lépcsősor további részével és el kezdünk kaptatni felfelé. Azért is folytattam többes számban fogalmazva, mert gyülekezetünkben is több testvér mássza meg ezeket a lépcsőket újra meg újra.

A zsoltárossal kicsit hasonló utat járhatunk be – lélekben. Az út egy szakasza mögöttünk áll már, talán félúton járunk mi is. Megállunk. Visszatekintve, a látvány – a lehet, hogy csak közelebbről észrevehető nehézségekkel együtt is – örömteli. Majd, a még előttünk álló útszakaszra tekintünk, és látjuk, hogy bizony szükségünk lesz még erőre, kitartásra. Akár teljes életutunkra gondolunk, akár most konkrétan a koronavírus okozta helyzetre.

1. A szabadítás öröme

„Amikor az Úr jóra fordította Sion sorsát, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták még a pogányok is összenézve: ilyet még nem láttunk. Hatalmas dolgot tett ezekkel az Isten! Bizony hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.”

Ez a zsoltár a babiloni szabadulásra utal. Óriási élmény volt Izrael fiainak a babiloni fogságból való hazatérés lehetősége. Főleg azért, mert a többség teljesen lemondott már erről. Holott Isten megígérte. Már a fogságba vitelkor megígérte az Úr Jeremiás által, hogy eltelik hetven esztendő, és hazahozza onnan Sionnak foglyait. Volt akkor is a hívőknek egy kis csapata, akik komolyan vették Isten ígérését, Na de eltelt negyven, ötven, már majd' hatvan, és még sehol semmi jele a szabadulásnak nem volt. Ki hiszi azt el?

Mindig ezzel van bajunk, hogy kétségbe vonjuk, hogy az Úr igazat mondott, és nem merjük várni az Ő ígéreteinek a teljeseését, mert a tények, a körülmények ellentmondani látszanak azoknak. Hívők azonban akkor is voltak, és ők várták, hogy Isten valóra váltja ígérését. És amikor megjött Cirusnak, a perzsa királynak az ediktuma, hogy nemcsak haza lehet menni, hanem küldi egyenesen haza a népet, és nemcsak megengedi, hogy felépítsék a templomot, hanem megparancsolja, még építőanyag kiutalást is adott, még a szent edényeket is

visszakapták, amiket Nebukadneccar annak idején elrabolt, ez olyan hihetetlen volt, hogy valóban olyanok voltak, mint az álmodók — ahogy itt olvastuk.

Isten, mint szabadító úr jelent meg újra az ő életükben. Úgy, ahogyan nagyon sokszor már, de ott a fogság lelki félhomályában elhalványodtak ezek a tapasztalataik.

Isten szabadító Úr és a szabadítás által örömet ad nekünk. Amikor Jézust elküldte értünk, akkor is ez történt. Rögtön az első híradás Jézus születéséről az örömmel van összekapcsolva.

Amikor megjelenik az angyal a pásztoroknak, azt mondja, nagy örömet hirdet nekik. S örül mindenki, aki tudomásul veszi, hogy megszületett a Megváltó.

Jézust azért küldte el Isten, hogy szabadítson. A fogságból való szabadulásnál lényegesebb és nagyobb szabadítást hozott, mert a bűnből, a halálból váltott meg bennünket.

Lélekben **most különösen azonosulni tudunk a szabadítás felett örvendező**

zarándokokkal. Két és fél hónap karantén után végre elindulhattunk a templomba. Azért, mert az Úr jóra fordította sorsunkat. Nem robbant be a járvány. Csökken a fertőzöttek száma. Kiléphetünk otthonaink falai közül. Családok nem egy háztartásban élő tagjai is találkozhatnak lassan egymással, vagy talán már meg is történt, hiszen, fájdalmas és nehéz volt az egymástól elszakítottság.

Jóra fordította Isten a sorsunkat. Örömmel énekelhettük: Jöjj, mondjunk hálaszót...

Igénk kapcsán arról is beszélnünk kell, hogy **az örömünk még teljesebb lehet, ha Isten szabadítását lelki értelemben is megtapasztalhattuk a mögöttünk álló két és fél - három hónapban.**

Hármat hozok most ide, Isten iránti hálával:

Nekem egy ilyen szabadítás-élmény volt az, amikor a Szentlélek Isten kiemelt abból a majdhogy nem „lefagyásból”, amit legelőször éreztem a gyülekezet nélküli, online igehirdetés, istentiszteleti szolgálat alkalmával, valamikor március második felében.

Aztán a virágvasárnapi istentiszteleten, amikor arról beszéltem, hogy Jézus sírt Jeruzsálem felett, talán felettünk is sírnia kell, annyira a hatása alá kerültem, hogy alig tudtam folytatni.

A második megtapasztalás azé a házaspáré, - nem titok, a Benyó párról van szó -, akik a vasárnapi igehirdetéseket kinyomtatták, hajtogatták, fóliázták. Egy e-mailben írták, és tudtukkal osztom meg:

„Nagyon örülünk annak, hogy lassan vége a karanténnak, de meg kell vallanunk, hogy hiányozni fog a heti nyomtatás és csomagolás. Amikor ragasztottam a címkéket a zacskóra mindig jó volt gondolni azokra a kedves testvérekre, akik majd elolvassák az igehirdetéseket. Valahogy közelebb kerültek hozzám...”

Isten népe tagjaiként összetartozunk, ezt erősítette a Szentlélek így is bennük, építette a közösséget közöttünk.

Jelzem már most, hogy nem kell végleg lemondaniuk erről az örömről, mert vannak idős testvérek, akik nemcsak a vírus, hanem általános testi állapotuk miatt nem tudnak jönni, de szeretnék továbbra is kapni az igehirdetéseket.

Harmadikként, csodáljuk és áldjuk Istenünket a digitális oktatásra való kényszerű áttérésben adott lehetőségért, amiről a pünködsdi hírlevelünkben is hírt adtunk. Hittanoktatóink olyan szülőkkel kerültek kapcsolatba, akikkel eddig nem volt lehetőség.

Imádkozzunk azért, hogy ezek a kapcsolatok erősödjenek, elmélyülhessenek, Istenhez, gyülekezethez kísérők lehessenek.

Testvérek, most csak néhányat említettem Isten jóra fordító, helyre állító munkájából, de folytassuk a sort! S ne csak magunkban vegyük ezeket számba! Legyenek közöttünk

hangsúlyosak azok a személyes és közösségi történeteink, melyekben magát Istent ismerhetjük meg, az Ő lenyűgözően szép munkájával („keze nyomával”) találkozhatunk, mert ezek tanúságtételként tanítják, emlékeztetik, motiválják személyes és közösségi életünket. Zarándokként félúton járva, egyáltalán útközben, az Isten hatalmas tetteiről való megemlékezés erősít bennünket. Minél többet látunk Isten cselekedeteiből, annál jobban kirajzolódik előttünk, milyen Istenünk van. Annál inkább tudunk bízni Benne, az ígéreteiben, hogy megadja, munkálja bennünk, közöttünk ezentúl is, amire szükségünk van. S ez már átvezet a második üzenethez.

2. A teljes váltság utáni vágy

A zsidók a fogságból hazatérhettek, Isten megszabadította őket. Ugyanakkor viszont tapasztalniuk kellett, hogy nagyon sok nehézség vár rájuk. Tudjuk a Biblia több könyvéből, hogy évekig igen gyenge termés volt a hazatérés után. Szinte mindenki ellenséges indulattal fogadta őket, aki ott körülöttük lakott. Mit akarnak ezek itt? Pedig a sajátjukba érkeztek, azt akarták újjáépíteni. Rendkívül sok rosszulindulattal, gonoszkodással, gáncsoskodással kellett találkozniuk. A népen belül is sokféle széthúzás volt. Aztán még sokan ottmaradtak a babiloni fogságban. Jöjjenek haza azok is.

Ezek következtében, a zsoltár-imádság folytatása az Isten magasztalása után átvált könyörgésre. „*Fordítsd jóra sorsunkat, Uram!*”

Ezt is – azt gondolom - jól értjük mi is. A járvány berobbanásának nagy veszélye - egyelőre - elmúlt, de van bennünk bizonytalanság, mi lesz egy-két, néhány hónap múlva. Míg védőoltás, gyógyszer nem lesz. Mi lesz, ha megjelenik egy következő félelmetes vírus?

„*Fordítsd jóra sorsunkat, Uram!*” *Állíts helyre minket!*

Állíts helyre minket! Azért is kérjük ezt, mert talán éppen ebben a nehéz helyzetben kellett rádöbbenünk, félelmeinkkel, aggodalmainkkal küszködve, hogy még mindig mennyire nem tudunk bízni Istenben.

Azért is, mert Isten szabadításának, Lelke munkájának örvendetes megtapasztalása mellett, a veszélyhelyzetben talán öemberünk indulatai, törekvései, gyengeségeink is még inkább megmutatkoztak.

Talán azzal kell szembenéznünk, hogy még mindig elevenen él bennünk valamilyen sérelem, és már csak ennek a sötétjében tudunk arra a másokra gondolni.

Talán azért, mint a fogságból szabadult zsidó népnél, hogy a régi bűnökből nem egy újra kezdődött a szabadulás után is.

Amikor megtérünk az Úrhoz, ebben az emberi testben maradunk, s ez az emberi test kísérhető. A hívő embernek is vannak bukásai, és a hívő ember is szenved ebben a testben.

Ezért szól ez az imádság arról is, hogy „Uram, hozd el a teljes váltság idejét!”

Látszik Isten dicsősége – ez azonban még töredékesen látszik. A teljesség ezután jön: a szabadítás teljessége, Krisztus uralmának nyilvánvalóvá válása. Ő teljességre juttatja népe megszabadítását. „*Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.*” (1.János 3:2.)

3. A vetés/szolgálat, mely az első kettő feszültségében történik

Már most az ő szabadításából élünk, és szabadításait tapasztalhatjuk meg, de ígérete szerint várjuk ennek a szabadításnak a teljességre jutását. És már most, ebben a világban ezt képviseljük, munkáljuk.

„Aki könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni. Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezik, mikor kévéit hozza.”

Folytassuk tovább a vetést! Lehet, hogy olykor könnyezve, sírva. Sírva saját visszatérő bűneink miatt, sírva a másik emberért, mert még mindig nem hajlik oda a szíve Jézus Krisztushoz. Talán, most is van ilyen fájdmunka...Reméltük, hogy most, amikor a vírus megmutatta, mennyire nem vagyunk urai a világnak, milyen törékenyek, kicsik vagyunk mi emberek, erre rádöbbenve, sokan közelednek Istenhez. Igazi, mélyreható változás következik be sokak életében. Valószínűleg, nem látjuk még át a vírushelyzet ilyen jellegű hatását. Bárhogy is van azonban, Isten az Ő helyreállító munkáját folytatja egészen a teljességig. Vessünk hát mi is tovább!

Mit jelent a vetés? Mi az, amivel kifejezzük azt ebben a világban, hogy Jézus szabadításából élünk, és az ő teljes szabadítására várunk?

Imádkozzunk: *„Fordítsd jóra sorsunkat, Uram, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!”* Vagyis: Te, aki ilyen nagy szabadítást adtál nekünk, adj még szabadításokat, mert nagy szükségünk van rá. Hisszük, hogy Te ugyanaz az Isten leszel holnap is, meg holnapután is, aki tegnap és ma voltál. Neked van szabadító és megáldó hatalmad, és ígéreteidet be fogod teljesíteni olyan biztosan - zseniális itt ez a kép -, mint amilyen bizonyos az, hogy a hosszú száraz évszak után minden esztendőben megjön a rövid esős évszak, és a kiszáradt patakmedrek, a vádik megtelnek csobogó-sodró vízzel, és élet támad. Amilyen biztosra lehet ezt venni, olyan biztosra vesszük, hogy ígéreteidet valóra váltod, és amit nekünk megmondtál, az beteljesedik.

Imádkozzunk Isten országának teljességéért: *„Jöjjön el a te országod!”* Vágyunk a teljes váltság után. Nem mi hozzuk el a végső megoldást, a szabadítást, az újjáteremtett világot, amelyben nem száradnak ki többé a patakmedrek, nem lesz elfáradás, nem lesz halál, nem lesz bűn, csak élet Istennel közösségben, az ő szeretetében, dicsőségének fényében! Ezt fejezzük ki a könyörgéssel.

Jézus uralma alatt, az ő szabadításából élni és az ő teljes szabadítását várni ebben a világban jelenti **önmagunk odaszánását** is az ő szolgálatára.

„Aki könnyezve vetettek, ujjongva arassanak! Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezzék, ha kévéit hozza!”

A vetés odaszánást, áldozathozatalt kíván. A maradék gabonáról kell lemondani, hogy legyen jövőre termés. A zsoltáríró korában nem volt „import gabona”, nem voltak „instant megoldások”. Élet-halál kérdést jelentett a jövő évi gabona, és az áldozat is húsbavágó volt, amit ehhez hozni kellett. A fölműves előtt világos volt, hogy áldozatot kell vállalni. Másként nem ment.

Ma a korszellem azt sugallja: ússz meg mindent minél olcsóbban, egyszerűbben! Ne vess, csak arass, ahol lehet. Ilyen nincs. Ez hazugság. Valakinek el kellett vetnie azt, amit aratunk. Isten erre hívta el népét: vessetek, hozzatok áldozatot, s az áldást Isten adja. Ujjongva aratunk, ha ma tesszük a dolgunkat.

Itt, az evangélikus templomban, a mögöttem lévő falon a keresztet látjuk középen, körülötte pedig a tanítványokra utaló kiemelkedő téglákat. Milyen jó, hogy ma éppen itt lehetünk, mert összefoglalva előttünk áll a lényeg:

Középen az a Jézus, aki előttünk járt, utat nyitott nekünk, meghalt és feltámadt értünk!

Jézus szenvedésében „*sírva vetett*”, feltámadása az „*ujjongva aratás*” kezdete volt.

Bennünket, akik közvetlen mellette, körülötte vagyunk, ez éltet, az ő halálának és feltámadásának megváltó erejéből vállalhatjuk mi is a neki odaszánt, hozzá hűséges élet áldozatát, abban a reménységben, hogy Jézus Krisztusért részesei leszünk a feltámadás ujjongó aratásának.

Pál apostol a feltámadás reménységéről tanítva a korinthusiakat, így fejezi be gondolatait, ezzel zárjuk mi is:

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.”

(1.Korinthus 15:58.)